

Notes du mont Royal

www.notesdumontroyal.com

Cette œuvre est hébergée sur « *Notes du mont Royal* » dans le cadre d'un exposé gratuit sur la littérature.

SOURCE DES IMAGES
Google Livres

ΗΘΙΚΗ ΠΟΙΗΣΙΣ

S I V E

G N O M I C I

POETAE GRAECI

AD OPTIMORUM EXEMPLARIUM
FIDEM EMENDAVIT

RICH. FRANC. PHIL. BRUNCK.

EDITIO NOVA CORRECTA NOTISQUE
ET INDICIBUS AUCTA.

L I P S I A E,

SUMTIBUS GERH. FLEISCHERI JUN.

1 8 1 7.

1. *Chlorophytum comosum* L.

2. *Chlorophytum comosum* L.

3. *Chlorophytum comosum* L.

4. *Chlorophytum comosum* L.

5. *Chlorophytum comosum* L.

6. *Chlorophytum comosum* L.

7. *Chlorophytum comosum* L.

8. *Chlorophytum comosum* L.

ad hanc operam, quae non solum de rebus
literariorum, sed etiam de rebus
moralibus, et politis.

LECTORI

S. D.

RICH. FRANC. PHIL. BRUNCK

REGIAE INSCRIPTIONUM

ET HUMANIORUM LITERARUM ACADEMIAE

SOCIUS.

Quum a me Sophoclem iamdudum exspectes, miraberis; Lector amice, nec forte moderate feres, libellum tibi obtrudi, qui nihil habet cum illo commune. Sic iam questi sunt ex amicis etiam meis nonnulli, quium nec opinantibus illis, longeque alias res meditari me putantibus, prodierunt cura mea aliquantulum expoliti Argonautorum Poeta, et facetissimus veteris commediae scriptor. Bono animo es: explabitur cum Deo expectatio desiderii tui. Praelum tandem subiit Princeps Tragorum: excusa iam sunt Scholia omnia, querum de edendi ratione non ita pridem

a *

sententiae suaे participes fecit literatos omnes in Eruditorum Diario Vir morum probitate, integritate, vitae, doctrinae elegantia apud bonos omnes maxime commendatus, et supra impurissimorum scurrarum calumnias, et conyicia, immensum quantum evectus. Perductae sunt item ad finem quatuor Tragoediae; quinta operas exerceat. Incepimus opus, quantum per me licebit, non intermitetur; nec tamen ita properabitur, ut festinationis olim poenitendum mihi sit, neu, si quid mihi interea diversum arriserit, animo ut non geram morem. Datam fidem praestituru me spero; sed videto: in die certam non promisi; inde a Sophoclis studiosis pignora pelliciendo, argento quemquam circumdaxi, quod faciunt hodie nebulones quidam perditissimi, ita ut integrum mihi semper futurum sit, ut legitima exceptione. Iam vero, quaenam fuerit in edendo hoc libello ratio consilii mei, paucis descendus es. Poëtarum, quos Gnomicos vocant, editionem accuratam nec venustam nullam videram. Veteris sapientiae, Graecae quo eleganciae studiosis gratum me facturum quid putavi; si eis enchiridion

hoc nitidius politiusque ornatum tradere. Theognidem, qui agmen hic ducit, primus in lucem edidit Aldus Manutius; cuius liber instar est veteris apographi, quo ipse visus est. Ceditis illius vitium, ut in principia editionem; sic ex ea in ceteras omnes permanavit, quod quale sit, cuius hanc novam cum aliis confusatim in oculos incirret. Nempe Theognidis poësis quae superest, non est continuum opus, sed ex fragmentis constat. variis illius hominis elegiis aut poëmatibus excerptis.*). Illam ad quatuor codices Bibliothecaæ Regiae constitit; quorum in tribus sententiae fere ad eundem modum distinctae sunt, quo in hoc libello. Singulae vel in capite habent literam maiusculam miniatam, vel litera illa carent, vacuo recto spatio, ubi peritioris calligraphi manus.

[*) Valckenarij ad Euripid. Phoeniss. p. 164. b. Theognidis reliquias dicit male consarcinatas. Idem ad Xenophont. Memorab. p. 259. sq. Ern. „, Videntur, quae nobis supersunt, Theognidea ex variis Elegiis confusa, „, Quid quod pro Anthologia e variogum poëmatibus decerpta habuit Heynius ad Homer. II. T. VII. p. 720. „, Quæ habemus [Theognidea], inquit, sacerdo sunt ex pluribus ac diversis poëtis; quæ tamen ad Cyruum scripta sunt, pro antiquis ribus haberri possunt.“]

pingenda erat. Praeterea qui primus farraginem illam coagmentavit, Theognideis versus plurimos immiscuit aliorum auctorum, Tyrtaei, Mimnermi, et maxime Solonis. Poterant quidem illi inter Theognideos relinquiri, si Theognis seorsim et sine ullo comitatu excuderetur; sed quum adiunctos habeat illos ipsos scriptores, quoram possessionem invaserat, interdicto adversus eum agi, tum aequitatis, tum concinnitatis ratio postulabat; qua de re innotis dixi.

Insunt huic editioni omnia, quae continent pars altera editionis Poëtarum minorum Graecorum Radulphi Wintertonii, Cantabrigiae, excusae anno MDCLXXVII. praeter Orphei, vel nescio cuius id nomen mentiti, fragmenta tria, quae in Oxfordicorum editione Gesneriana legi satius visum est, ideoque removenda duxi. Sed horum in locum Cleanthis pulcherrimum Hymnum suffeci; insuperque Hesiodi Poëma ηθικὸν, si quod aliud, huic collectioni addidi. Pseudo-Phocylidis carmen ex iisdem Regiis codicibus emendavi, qui Theognidem continent, quorum unus Hesiodium

etiam habet. Alia quaecunque omnia Sto-
baei Florilegium servavit, ad scriptum co-
dicem Bibliothecae Regiae collata, longe
emendatius quam antea in hoc libello ex-
hibentur. Solonis inter veteres Sapientes
praestantissimi non pauca solum fragmenta,
sed quaecunque ad nostram aetatem per-
venerunt et conquiri potuerunt, *) secundis
curis limatiiora in hanc collectionem intuli.
In Comicorum vero sententiis fragmenta
aliquot, quorum partem tantum Winter-
toni editio exhibet, integra dedi, ex auto-
ribus qui ea servarunt.

Latinam versionem plerisque horum
carminum adiungi solitam, ut tironibus
damnosam, doctoribus inutilem, consulto
omisi. Ne tamen hic libellus omni utili-
tatis aut voluptatis fructu careret, quem ca-
pere possent qui literis graecis haud fuerunt
imbuti, sententias et fragmenta ab Hugone
Grotio, aliisque summis viris eleganti car-
mine latino redditis singulis graecis sub-
ieci. Notas addidi breves, criticas fere et
graecae lectionis constitutionem spectan-

[*) De Solonis reliquiis nonnulla habet Valckenarius
ad Herodot. p. 434.]

tes.*). Anthologiam sententiarum parallelarum e graecis latinisque Poëtis facere perfacile fuisset; sed inutili mole librum onerare nolui. Stobaeum adeant et florilegia latinorum Poëtarum, qui, quot diversis modis res eadem possit enuntiari, perpendere amant. Pauca sunt haec, quibus te volebam, Lector amice; nec te diutius demorabor. Fruere hac nostra opella, quae si tibi tuisque ita, ut fore confidet, erit accepta et utilis; otium mihi tranquillum et diuturnum precare, quod nulli alii rei libentius impendam, quam ut bonarum literarum studiis commodem.

Dabam Argentorati 13. Martii 1784.

[*) Hae notae in Argentoratensi editione, ut in omnibus Brunckianis, textum poëtarum sequentes posteriorem libri partem conficiunt: cuius ordinis rationem reddit ipse Brunckius in praefatione ad Comicum paulo post initium. Nos commodioris usus gratia singulis versibus, quo quaeque pertinet, substravimus: id quod lectores meminisse eportet, sicuti in textu editum viderint, quod in notis, scriptis, ut videtur, post textum iam typis expressum, certe aliquanto post excusis Argentorati retractatum.]

G N O M I C I
P O E T A E G R A E C I

A

Notes du mont Royal

www.notesdumontroyal.com

Une ou plusieurs pages sont omises
ici volontairement.

T Y R T A E I O R.

I.

Teθνάμεναι γὰρ καλὸν ἐπὶ προμάχοισι πεδόντα
ἄνδρ' ἀγαθὸν, περὶ οὐ πατρίδι μαρνάμενον·
τὴν δὲ αὐτοῦ προλιπόντα πόλιν καὶ πίονας ἄγρον
πτωχεύειν, πάντων ἔστ' ἀνηρότατον,
5 πλαξόμενον σὺν μητρὶ φίλη, καὶ πατρὶ γέροντι,
παισὶ τε σὺν μικροῖς, κουριδίῃ τῷ ἀλόχῳ.
ἔχθιστος γὰρ τοῖσι μετέσσεται, οὐς κανέντει,
χρησμοσύνη τὸ εἶκον καὶ στυγερῆ πενίη·
αἰσχύνει τε γένος, κατὰ δὲ ἀγλαὸν εἰδος ἐλέγχει,
10 πᾶσα δὲ ἀτιμία καὶ κακότης ἐπεται.

TYRTAEI Elegiam I. debemus Lycurgo in oratione contra Leocratem, ubi clauditur disticho quod in Elegia II. est undecimum commodiore sede, quodque bis hīc legi iniūtile visum est. BRUNCK.

7. ἔχθιστος γὰρ τοῖσι. Jo. Taylori emendatio est. Aldus habet ἔχθρος γὰρ τοῖσι, claudicante versu. Veram nunc lectionem tenere mihi videor. Scribere debuit librarius, ut mox v. 21.

ἔχθρος γὰρ δὴ τοῖσι μετέσσεται, οὐς κανέντει.
BRUNCK.

Suspicatus eram:

ἔχθρος γάρ τοι τοῖσι μετέσσεται, οὐς κανέντει.

Sed omnem de h. v. item composuit doctissimi Heinrichii nota in Franckii Callino p. 183.: „Duo contulit codices MSS. Orationis Lyurgi, Germanicum unum et alterum Italicum, καμψίλια perrara, ac testor, in utroque clare scriptum esse: ἔχθρος μὲν γὰρ τοῖσι π. λ.“

εῖδ' οὕτως ἀνδρός τοι ἀλωμένου οὐδεμὲν ᾔρη
γίγνεται, οὐτ' αἰδὼς εἰσοπίσω τελέθει.

Θυμῷ γῆς περὶ τῆσδε μαχώμεθα, καὶ περὶ παίδων
θυήσκωμεν, ψυχίων μηκέτι φειδόμενοι,

15 ὁ νέος, ἀλλὰ μάχεσθα παρ' ἄλληλοισι μένοντες,
μηδὲ φυγῆς αἰσχοῦς ἀρχετε, μηδὲ φόβου.
ἄλλὰ μέγαν ποιεῖτε καὶ ἀλκιμὸν ἐν φρεσὶ θυμὸν,
μηδὲ φιλοψυχεῖτ' ἀνδράσι μαρνάμενοι.

τοὺς δὲ παλαιοτέρους, ὃν οὐκ ἔτι γούνατ' ἐλαφρά,
20 μὴ καταλείποντες φεύγετε τοὺς γεραιούς.

αἰσχρὸν γὰρ δὴ τοῦτο, μετὰ προμάχοισι πεσόντα
κεῖσθαι πρόσθε νεῶν ἀνδρα παλαιότερον,
ἡδη λευκὸν ἔχοντα κάρη, πολιόν τε γένειον,
θυμὸν ἀποπνείοντ' ἀλκιμὸν ἐν κονίῃ,

25 αἰματόεντ' αἰδοῖα φίλαις ἐν χερσὶν ἔχοντα,
(αἰσχρὰ τὰ γ' ἀφθαλμοῖς καὶ νεμεσητὸν ἴδειν)
καὶ χρόα γυμνωθέντα. νεοίσι δὲ πάντ' ἐπίοικεν·
ἄρρενάρα τῆς ἡβῆς ἀγλαὸν ἀνθος ἔχη,
ἀνδράσι μὲν θηγητὸς ἴδειν, ἐρατός τε γυναῖξι,

30 ζωὸς ἐών, καλὸς δὲ ἐν προμάχοισι πεσών.

II.

Ἄλλ' Ἡοακλῆος γὰρ ἀνικήτου γένος ἐστέ·

θαρσεῖτ', οὕτω Ζεὺς αὐχένα λοξὸν ἔχει.

μηδὲ ἀνδρῶν πληθὺν δειμαίνετε, μηδὲ φοβεῖσθε,
ιθὺς δὲ ἐς προμάχους ἀσπίδ' ἀνὴρ ἔχετω,

28. ἄρα τῆς ἐρατῆς Valckenarius Diatr. Eurip. p. 293.
Eodem modo in Minnermi fragmento ap. Strabon. T. V. p. 507. ἄρα τὴν in ἐρατῆν mutavit Wyttensbachius Bibl. Crit. I. 2. p. 32. — τῆς ἡβῆς ἄνθος ut infra Minnerm. I. 4. ἀνθεα τῆς ἡβῆς.

Elegiam II. servavit Stobaeus Tit. 50. ΒΑΙΩΣ.

5 ἔχθραν μὲν ψυγῆν θέμενος, θανάτου δὲ μελαινας
κῆρας, ἵστ' αὐγαῖσιν ἡσλίοιο, φίλας.
ἴστε γὰρ ὡς Αρεως πολυδακρύον ἔργ' ἀριθηλα,
εὖ δὲ ὄργην ἐδάητ' ἀργαλέου πολέμου·
καὶ πρὸς φευγόντων τε θιωκόντων τ' ἐγένεσθε,
10 ὡς νέοι, ἀμφοτέρων δὲ εἰς κόρον ἥλασατε.
οἵ μὲν γὰρ τολμῶσι, παρ' ἀλλήλοισι μένοντες,
εἰς τὸν αὐτοσχεδίην καὶ προμάχους ἰέναι,
παυρότεροι θυήσκουσι, σάουσε δὲ λαὸν ὅπισσον·
τρεσσάντων δὲ ἀνδρῶν πᾶσιν ἀπόλωλ' ἀρετὴ
15 οὐδεὶς ἂν ποτε ταῦτα λέγων ἀνύσειεν ἔκαστα,
ὅσος, ἐὰν αἰσχρὰ πάθῃ, γίγνεται ἀνδρὶ κακό.
ἀργαλέου γὰρ ὄπισθε μετάφρενόν ἐστι δαιδεῖν
ἀνδρὸς φεύγοντος δηϊῷ ἐν πολέμῳ.
αἰσχρὸν δὲ ἔστι νέκυς κατακείμενος ἐν κονῆγαι
20 νῶτον ὄπισθ' αἰχμῇ δουρὸς ἐληλαμένος.
ἀλλά τις εὖ διαβάσει μενέτω, ποσὶν ἀμφοτέροισι
στηριχθεὶς ἐπὶ γῆς, χεῖλος ὁδοῦσι δακῶν,
μηρούς τε, κυνήμας τε κάτω, καὶ στέρνα, καὶ ὥμους
. ἀσπίδος εὑρεῖης γαστρὶ καλυψάμενος.

6. In scripto Stobaeo legitur: κῆρας ἐπ' αὐγαῖσιν ἡ-
λιοῦ φίλας. Menda manifesta. Grotius dedit κῆρας ὄμοις
αὐγαῖς —. Minorī mutatione veram lectionem certissime
restitutus Vir doctus in Miscell. Observ. T. I. p. 128. ίσα,
ζώε, ἐπίσης, instar, ceu, aequ. BRUNCK.

9. πρὸς φευγόντων. Sic Stobaei cod. eleganter. Gro-
tius dedit μετα φευγόντων. Significat εἶναι πρὸς τίνος,
esse a partibus alicuius. BRUNCK.

16. ἐὰν αἰσχρό. Hanc scripturam requirit metri in-
segritas. Perperam in libris ἐν αἰσχρά. In fine versus
duplicem lectionem praestat codex, κακὰ et κακῷ. Pri-
orem praefero. BRUNCK. Brunckius ἐν pro ἐὰν dictum
corripi credit. Idem aliis vienū: sed sunt qui praefracte negent; quo iure, ipsi viderint. Monui de hac
re in Ind. ad Odyss. p. 147. Nunc addo ex Antholog.
Palat. T. II. p. 343. n. 74. v. 9. ὅδος ἐν αἰτήσω.

25 δεῖτερης δὲ ἐν γειφὲ τινασσέτω ὅβριμον ἔγχος,
κινείτω δὲ λόφον δεινὸν ὑπὲρ πεφαλῆς.
ἔρδων δὲ ὥριμα ἔργα, διδασκέσθω πολεμίζειν,
μηδὲ ἐκτὸς βελέων ἐστάτω ἀσπίδ' ἔχων.
ἀλλὰ τις ἐγγὺς ἵων, αὐτοσχεδὸν ἔγχει μακρῷ
50 η̄ ξίφει οινάζων, δῆιον ἀνδρὶ ἐλέτω.
καὶ πόδα παρὶ ποδὶ θεῖς, καὶ ἐπ' ἀσπίδος ἀσπίδ'
ἔρείσας,
ἐν δὲ λόφον τε λόφῳ, καὶ κυνέην κυνέη,
καὶ στέρνου στέρνῳ, πεπλημένος ἀνδρὶ μαχέσθω,
η̄ ξίφεος κώπην, η̄ δόρυ μακρὸν ἐλών.
35 ύμεις δὲ, ὡς γυμνῆτες, ὑπ' ἀσπίδος ἄλλοθεν ἄλλος
πτώσσοντες, μεγάλοις σφάλλετε χερμαδίοις,
δούρασί τε ξεστοῖσιν ἀκοντίζοντες ἐς αὐτοὺς,
τοῖσι πανοπλίταις ἐγγύθεν ιστάμενοι.

III.

Οὕτ' ἂν μηνσαίμην, οὔτ' ἐν λόγῳ ἀνδρα τιθείμην,
οὔτε ποδῶν ἀρετῆς, οὔτε παλαισμοσύνης,
οὐδὲ εἰ Κυκλώπων μὲν ἔχοι μέγεθός τε βίην τε,
νικώη δὲ θέων Θρηίουν Βορέην.

33. πεπλημένος. Perperam in libris πεπλημένος.

BRUNCK.

38. τοῖσι πανοπλίταις ἐγγύθεν ιστάμενοι. Sic Stobaei
cod. In Grotii editione πλησίον ιστάμενοι. BRUNCK.

Elegiam III. servavit itidem Stobaeus Tit. LI. BRUNCK.

1. τιθείμην. Vulgo legitur τιθείην. BRUNCK. Non infrequens barum formarum in libris commutatio. V. Valckenar. ad Euripid. Phoen. p. 189. b. Activo non offenditur Porsonus citans primos novem huius Elegiae versus ad Euripid. Med. v. 542. componensque cum Euripideis et Theocriteis. Hic et post Wakefieldus Silv. Crit. III. p. 26; tentavit nonnulla, a quibus manum vellem abstinuisse.

5 οὐδὲ εἰ Τιθωνοῖ φυὴν χαριέστερος εἴη,
πλαντοίη δὲ Μίδεω καὶ Κινύρεω βάθειαν,
οὐδὲ εἰ Τανταλίδεω Πελοπος βασιλεύτερος εἴη,
γλῶσσαν δὲ Αδρήστου μειλιχόγηρν ἔχοι,
οὐδὲ εἰ πᾶσαν ἔχοι δόξαν, πλὴν θούριδος ἀλκῆς
10. οὐ γὰρ ἀνὴρ ἀγαθὸς γίγνεται ἐν πολέμῳ,
εἰ μὴ τετλαίη μὲν ὁρῶν φόνον αἰματόεντα,
καὶ δηὖν ὁρέγοετ' ἐγγύθεν ιστάμενος.
ἡ δὲ ἀρετὴ, τό γέ ἄριστον ἐν ἀνθρώποιοιν ἀεθλον,
κάλλιστον τε φέρειν γίγνεται ἀνδρὶ νέῳ.
15 ξυνὸν δὲ ἐσθλὸν τοῦτο πόλητε, παντὶ τε δῆμῳ,
ὅς τις ἀνὴρ διαβὰς ἐν προμάχοισι μένη
νωλεμέως, αἰοχρᾶς δὲ φυγῆς ἐπὶ πάγγυ λάθηται,
ψυγῆν καὶ θυμὸν τλήμονα παρθέμενος,
θαρσύνη δὲ πεσεῖν τὸν πλησίον ἄνδρα παρεστώς.
20 οὗτος ἀνὴρ ἀγαθὸς γίγνεται ἐν πολέμῳ:
αἷψα δὲ δυσμενέων ἀνδρῶν ἔτρεψε φάλαγγας
τρηγείας, σπουδῇ τε ἐσχεδεῖ κῦμα μάχης.
αὐτὸς δὲ ἐν προμάχοισι πεσὼν φίλον ὥλεσε θυμὸν,
ἀστυ τε, καὶ λαοὺς, καὶ πατέρες εὐκλεῖσας,
25 πολλὰ διὰ στέροντο, καὶ ἀστίδος ὄμφαλοέσσης,
καὶ διὰ θώρηκος πρόσθεν ἐληλαμένος.
τὸν δὲ ὄλοφύρονται μὲν ὅμῶς νέοι ἡδὲ γέροντες,
ἀργαλέω τε πόθῳ πᾶσα κέκηδε πόλις.
καὶ τύμβος, καὶ παιδες ἐν ἀνθρώποις ἀρίσημοι,
30 καὶ παιδῶν παιδες, καὶ γένος ἔξοπίσω.
οὐδέποτε καλέος ἐσθλὸν ἀπόλλυται, οὐδὲ ὄνομ' αὐτοῦ:
ἄλλ' ὑπὸ γῆς περ ἐὼν γίγνεται ἀθάνατος,

13. η δὲ ἀρετὴ, τό γέ ἄριστον ἐν ἀνθρώποιοιν ἀεθλον.
Sic in scripto: at in impresso Stobaeo, τόδε ἀεθλον ἐν
ἀνθρώποιοιν ἄριστον. Brusnck.

ον τιν' ἀριστεύοντα, μέροντά τε, μαρνάμενόν τε
γῆς πέρι καὶ παῖδων, θοῦρος Λοης ὄλεση.
 35 οὐδὲ φύγη μὲν ἡρεα τανηλεγέος θανάτοιο,
νικήσας δὲ αἰχμῆς ἀγλαὸν εὔχος ἔλη,
πάντες μιν τιμῶσιν ὅμῶς νέοι ηδὲ παῖδαι,
πολλὰ δὲ τερπνὰ παθῶν ἔρχεται εἰς Αἴδην:
γηράσκων δὲ ἀστοῖσι μεταπρέπει, οὐδέ τις αὐτὸν
 40 βλάπτειν οὐτ' αἰδοῦς, οὐτε δίκης ἐθέλει.
πάντες δὲ ἐν θώκοισιν ὅμῶς νέοι, οἵ τε καὶ αὐτὸν,
εἴκουσ' ἐκ χώρης, οἵ τε παῖδαι ὑπεροι.
θανάτης τὸν τις ἀνὴρ ἀρετῆς εἰς ἄκρον ἴκεσθας
πειράσθω θυμῷ, μὴ μεθιεὶς πόλεμον.

35. Soloce in libris εἰ δὲ φύγη. Ignorarunt librarii constructioneē coniunctionum εἰ et ἂν vel οὐ, quas perpetuo commutatas reperias. Saepissime tamen in editores culpa transferenda, quod multis exemplis ostendere possem e collatione codicū Oppiani, quam forte ad manū habeo. BRUNCK. Sed v. prolixam disputationem Bastii in Epist. Crit. p. 127. sqq. ed. Lips. et quae ex Schedis Heynianis ad Pindar. Nem. VII. 16. evulgata sunt.

40. βλάπτειν i. q. στρεψῖν. Sic etiam Theognis v. 223.
 42. Scr. εἴκουσι χώρης. Vide ad Theognidem 913.

BRUNCK.

44. πόλεμον. Nuper denuo editum est πόλεμον, „quod unice Homericum sit μεθίεναι πόλεμον, — μεθίεναι πόλεμον ne Graecum quidem.“ De usu illo Homericō non repugno: sed μεθίεναι πόλεμον non dicam barbarū. Valckenarius ad Euripid. Phoen. p. 189. b.: „inter alias haec etiam est optimae frugis observatio Rich. Dawes, Miscell. Crit. p. 238, 239. activum μεθίημι accusativo coniungi, medium μεθίειν cum casu secundo.“ Quod si forte proprium dicas Atticorum poëtarum, audi Damnum in Lexico Homericō col. 957. v. μεθίημι: „hoc verbum activum solet habere accusativum, nisi subintelligenda est ellipsis τοῦ τι. medium vero habet genitivum.“ Quamquam h. l. accusativum cedere genitivo facile patior. Iam H. Stephanus dedit: πειράσθω, θυμῷ μὴ μεθιεὶς πόλεμον, paullo aliter ille haec intelligens.

Notes du mont Royal

www.notesdumontroyal.com

Une ou plusieurs pages sont omises
ici volontairement.

T Y R T A E

ELEGIA II.

INTERPRETE H. GROTIOS.

Audite, invicti quando genus Herculis estis:
obstipo nondum Iuppiter est capite.
Ne stantum contra numerum trepidate virorum,
sed parmam primis obiicite agminibus.
Proiicite ex animo hanc animam, nec lumina Solis
quaerite p[re] Mortis nocte soporifera:
scitis enim, saevi quam facta illustria Martis,
quam sit bellorum nobilis ille furor,
saepe fugam experti, fugientes saepe secuti:
ō iuvenes, sors vos ista, nec ista latet.
Nam qui consertis clypearum umbonibus audent
cominus in primos vulnera ferre viros,
saepe minus pereunt, et servant pone sequentes:
at timidis virtus undique disperiit.
Nec quisquam fando valeat memorare, malorum
degeneres animos millia quanta premunt.
Turpe etenim trepido fugientem praelia cursu
imbelli dorso vulnera suspicere:
turpe et pulvrea stratum tellure cadaver,
cuius ab hostili cuspide terga rubent.
Sed bene progressus miles pede calcet utroque
tellurem, et labrum dente premat tacito:

crus, latosque humeros, et pectus forte, femurque
ventroso clypeus ferreus orbe tegat:
dextera sed validam summa vi torqueat hastam,
pennata et galeam crista supervolitet.
Discite belligeram faciendo fortiter artem:
munitum scuto tela timere nefas.

Cominus aggrediens, potentam quilibet hastam,
vel gladium, hostili deprimat in latere:
haereat et scutum scuto, stabilisque pedi pes,
tum conus cono, tum galeae galea:
pectora pectoribus coeant: sic ipsius hostis
vel telum manibus prendite, vel capulum.
Tu vero interea veles post scuta latescens,
nec lapidum densis imbribus obruere,
nec cessa iaculis obstantem figere turbam:
te teget armato milite densa cohors.

TYRTAEI ELEGIA III.

INTERPRETE H. GROTIUS

Non nullo in pretio, non ulla laude notandus,
sive pedis celeris, sive manus pugilis,
sit licet et vasto Cyclopum corpore maior,
et superet cursu Threicium Boream,
tum pulchrae vincat Tithonum munere formae;
divitiis Cinyram, divitiisque Midam,
Tantalidam Pelopem diffuso limite regni,
Adrastum blandi vocibus eloquii,
omnia quin habeat, si desit adorea belli:
quippe usus nullus tempore Martis habet,
qui non intrepidus caedem spectare cruentam,
consertumque hosti gaudet habere pedem.

Hoc vere solidum certamen, et unica virtus
 aeterno iuvenes quae decorat decore.
 Res populi, commune bonum, vir robore praestans;
 immotus primis qui stat in ordinibus,
 oblitusque fugae venit in certamina Martis,
 adiiciens animum, proiiciens animam:
 qui propter stantem generosae mortis amore
 concitat: hunc bello dixeris egregium:
 quem subito hostiles pavitant fugitantque catervae:
 qui belli fluctus arte manuque regit:
 qui dulcem amittit, sed primus, in agmine vitam:
 magnus honor generi, magnus honor patriae:
 vulnera multa ferens, adversa sed omnia, fosso
 pectore, lorica nec minus, et clypeo.
 Huius ad exequias plorant iuvenesque senesque:
 hunc tota urbs planctu funera prosequitur:
 sed nec honore caret tumulus, sobolesque superstes,
 et sobolis soboles, totaque posteritas:
 semper honos nomenque manent et postuma fama:
 sub tellure siti gloria morte caret:
 scilicet intrepidum quem stantem et belligerantem
 pro patria et natis Mars ferus abripuit.
 Fugerit at nigrae si longa silentia noctis,
 et spolia e bello vitor opima ferat,
 hunc venerata minor colit, hunc et senior aetas:
 sic tumulum multo plenus honore petit:
 cuius honoratam populo nec vocibus ausit
 nec dictis quisquam laedere canitiem:
 assurgunt illi iuvenes, aequaevaque turba:
 assurgunt aevo iam graviore senes.
 Hoc nunc quisque paret virtutis scandere culmen,
 bellum indefesso sollicitans studio.

Notes du mont Royal

www.notesdumontroyal.com

Une ou plusieurs pages sont omises
ici volontairement.

INDEX POETARUM

QUORUM CARMINA AUT FRAGMENTA HOC
SYNTAGMATE CONTINENTUR.

~~ALPHABETICAE~~

(*Numeri paginas indicant.*)

A.

- Alexis. 255.
Amphis. 256.
Anaxandrides. 256.
Antiphanes. 257.
Apollodorus. 259.

C.

- Callimachus. 192.
Callinus. 87.
Cleanthes. 205.
Clearchus. 281.
Crates. 274.

D.

- Diodorus. 272.
Diphilas. 268.

E.

- Eratosthenes. 194.
Eriphus. 278.
Eubulus. 273.
Euenus. 190.

G.

- Gnoma. 300.

H.

- Hesiodus. 212.
Hipparchus. 274.

L.

- Linus. 184.

M.

- Menander. 261.

Menecrates. 194.

Metrodorus. 196.

Mimnermus. 99.

Monosticha. 300.

N.

Naumachius. 176.

Nicostratus. 275.

P.

Panyasis. 186.

Pherecrates. 275.

Philemon. 267.

Philippides. 276.

Philippus. 275.

Phocylides. 125.

Phocylidea Pseudonymus. 152.

Posidippus. 195. 278.

Pythagoras. 146.

R.

Rhianus. 188.

S.

Simonides. 128.

Solon. 104.

Setades. 276.

T.

Theognis. 3.

Timocles. 279.

Tyrtaeus. 89.

INDEX IN NOTAS.

(Adnotatio in Notis ad hanc editionem)

A.

- ἀδείς. 25.
ἀβροχειτης. 132.
ἀγανόφων antepaenultima
productā. 158. [Cyclicus
poëta apud Scholiast. ad
Euripid. Orest. 132. Barn.
χερούλην, φύλλοισιν ἀγανό-
νοῖσι κομόσαν. Clarissi-
mus Matthiae edidit sim-
plici ν, ἀγανόσι.]
ἀγνιδομήτης, ἀγνιδόμητις.
214.
ἀγνοια et ἀνοια confusa. 328.
ἀγνίναι cum digamma. 231.
ἀδεικτος. 163.
ἀδηνηη. 131.
ἀδηνης. 131.
Adiectūm a substantiō
structurā disparatum. 230.
ἀείδειν. De futuro h. v. 3.
Aeschines orator. 156.
ἀθανασia. De quantitate h.
v. 278. ἀθανασia et εὐθα-
νασia confusa. 278.
ἀθάνατος. De quantitate h.
v. 278.
at infinitorum elisum.
241.
- αι et ε confusa. 42.
ἀκέφαλοι versus. 71, 231.
ἀκραίς. 239.
Alcathous. 54.
ἀλειτος, calidus. 158,
ἀλειτος, vitandus, barba-
rum. 158. [Libri Ba-
rocciani scriptura ex-
pressa est ex Hesiodi
carmine extr. Conf. Cal-
limach. H. in Cerer. 23.]
Alexis. v. infra s. v. κίρις.
ἄλλοτε ἄλλως etc. 14, 108.
ἀληφοσηη, ἀληφοσηη. 216.
ἀμαρ, αμασθι. 229.
ἀμαξα, ἀμαξα. 30.
ἀμετρη, αμετρη. 164.
ἀμήτωρ. 129.
ἀμφι et ούνικη posita. ~~παραλλήλον.~~ 169. sq.
ἀνգω indeclinabile. 159.
ἀν pro εἰν possum corri-
piatur an producatur 91.
Conf. not. ad p. 269.
ἀναγκαιος. 25.
ἀνακλητωρ. 273.
ἀναλοχω. De augmento
h. v. 274.

Anapaestus. in pari sede
versuum iambicorum.
131.

ἀνάσχετος. 11.
ἀγδένεται. De constructione
h. v. 5.
ἀνήρ. De quantitate pa-
nultimae ὅσος.
ἄνοια et ἄγνοια confusa. 326.

ἄνοχετος. 11.
ἀντιπνεεῖν ἀντμοις. 162.
Aoristus sententiam indi-
cans generalem. 227. Ao-
ristus medii passiva si-
gnificatione. 166. [Add.
Leonid. Tar. LXII. 2.
Etiam in Callimachi H. in
Apoll. init. ξείσατο vide-
tur possum pro ἔσσεσθη.]
ἀπάλαμψος, ἀπάλαμπος. 24.
215.

ἀπάτηρος. 129.
Apollonius Rhodius. 169. sq.
ἀπονίπτεοθαι. 66.
Ἀργειφόντης. 215.
Aristophanes. 148.
ἀρόμεναι. 213.
ἀροτος et ἀρορον confusa.
76.
ἀροτην κόρος. 168.
Articulus a substantivo se-
- junctus interserto prono-
- mine. 56.
ἀργητη νατ τελετη νατ μέ-
-σον. 3.
ἀρτεος synizesin passum.
133.

Attractio. 235. [Aliud at-
tractionis genus tetigi in
not. ad Epistol. Pythagor.
p. 300. Orell.]
ἀτεξοναι. 170.
ἀθη. 214.
ανύνη. 129.
αετι. 214.
ἀγνομήτωρ. 129. [Prorsus
geminum est ψευδοπάτωρ

Callimachi H. in Cixer,
99.]
αὐτος. ὡντός. 27. 47. 62.
αὐτοῦ de persona secunda.
305. 327.

B.

βαθυκίης. 14.
βαίνειν de coitu. 16.
βασιλῆς. 224.
Βίβλονος. 239.
βλάπτειν i. q. στερεῖν. 94.
βοή. οσον ἀπὸ βοῆς ἔνειν.
170.
βρόχος priori productā. 71.
Βύβλους. 239.

Γ.

γαλῆ 259.

Δ.

Dativi pluralis vocalia qua-
tenus eliduntur. 5.
δε in apodosi. 226.
δεικνύειν. 163.
δεινός. 9. sq.
δεινολόγη. 4. 244.
Demonax. v. infra. s. v.
ὑπέρθεος.
Demosthenes. 155.
δενράζειν. 77.
δερμος et πτερη iuncta. 135.
δηλίρων barbarum. 179.
διακρίνειν. 110.
διακτοφος. 215.
διομήτωρ. 129.
δῶς. 225.
δίχη. 9. [Aeschylus Pro-
methe. 935. Br. οσον τὸ τ'
ἀρχειν νατ τὸ δυνλείνειν

δίχα. Chōkphī. 774. Sch.
alt. ἔγεις το τῶν λελεγμέ-
νῶν δίχα;]
διχόμυθος. 9.
δολομῆτης, δολύμητης. 214.
δορατ αἰγῶν. 7.
δόνιος an i. q. δόνιος. 41.
Dualis pro plurali usurpa-
tus. 220. Dualis aoristo-
rum persona III. in — ov.
221.
δύο, δύω. 525.
δύσαις. 239.
δύσουμας. De quantitate h.
v. 56.
δύω. v. s. v. δύο.
δύσειν. 216. [Activum iam
usurpavit Homerus, si
fides libello de Homericā
poēsi, quem alii tri-
buunt Plutarcho, alii
Dionysio Halicarnassensi;
p. XL. extr. Barnes.]

E.

ἴαρ synizesin patitur. 255.
ἴετον de persona secunda.
305. 327.
ἴθδομας eliciendum e prae-
gresso ἐπτά. 110.
εἰ cum coniunctivo. 94. 106.
εἴδε cum infinitivo. 106.
[Cum Euripideis compa-
randa Homericā Odyss.
XXIV. 376. sqq. ubi par-
ticulae optandi ai γὰρ
eadem ratione regunt in-
finitivū iunctū nominati-
vō participiū.]
εἰδιζειν. 145.
εἰκειν τόπον, εἰ τόπον. 94.
εἰλατ. Coniunctivus εἰλω,
εἰλη, εἰλη. 170. 238. εἰλεν.
18. Ellipsis coniunctivi. 22.
Ellipsis imperativi. 157.

[v. Schol. ad Pindari Ol.
XIV. 21. — Num forte
haec ellipsis etiam ibi ob-
tinet, ubi infinitivus cum
accusativo ἐπιταγματικῶς
aut εὐκτικῶς positus est?]
εἴνεται an in scens locum
habuerit. 308.
εἰς i. q. μόνος. 157.
εἰς et εἰ confusa. 274.
εἰσαστρεθας i. q. προσφέρε-
σθαι. 65.
εἰσω et εἰσω confusa. 7.
εἰς et εἰς confusa. 274.
εἰς et εἰ confusa. 25. [Mo-
nui de hac confusione in
Melet. p. 69. Satis fre-
quentem esse, docent no-
tae Uptoni ad Dionys. Hal.
de compos. verb. p. 162,
Lips., Weiskii ad Longi-
gin. p. 571, Schneideri
ad Aristotel. H. A. T. III.
p. 259. T. IV. p. 154. et
ad Xenophont. Opusc.
Polit. p. 56., Schleisneri
Cur. noviss. in Phot. col.
526., Astii ad Theophr.
Char. p. 95.]
ἐκτράπελος. 25. [V. not. ad
Pindari Pyth. IV. 186. ubi
unice verum puto ἐκτρά-
πελον.]
Ellipsis verbi finiti e se-
quente oratione subaudiendi. 228. verbi cognati.
10. sq. 14. verbi rarer.
42. topis sententiae. 240.
[Conf. v. 607. Nisi forte
h. l. plene interpungen-
dum post λεπτὸν, versus-
que 605. et 606. iungendi
praecedentibus. Quod si
probas, versus 605. et
604. pro parenthesi sunt
habendi.]
ἐμβρυος, ἐμβρυον. 167.

Ἐγδοθερ, Ἐγδοθι. 256, 259.
sq. 245.

Ἐρεκτα, ὀνόματα. Graeci his particulis licenter usi. 170. [Etiam in ὅθι οὐρανοί] puto duas particulas idem significantes ἐπι παραλλήλοι positas esse. Quapropter nolim cum Lobeckio scribere ὄθοντας: quam scripturam tetigi in not. ad Sophocl. Ajac. T. I. p. 229. Ex uno Sophocle (Ajac. l. c.) ὅθι οὐρανοί habet II. Stephanus Thes. T. I. c. 204. H. Poterat citare etiam ex eiusd. Oed. Col. 855. Item ex Aeschylo, qui Prom. 530. ζηλῶ σ, ὅθι οὐρανοῖς ἔκτοις αἰτιας νωρέσ. ubi quae continuo sequuntur, πάντων μετασχύνται τετολμητῶς εἴοι, diguam: animadversione structuram habent: nam vis praepositionis μετὰ pertinet etiam ad sequens participium τετολμητῶς. Non infrequens hoc idiomā est in verbis cum praepositione σὺν compositis: aliquanto rarius in verbis compositis cum aliis praepositionibus. De illis notavi nonnulla in Indice ad Gregor. Cor. p. 1031. quibus hic accedant sequentia. Euripides Iphig. T. 668. καὶ υποφαγῆναι καὶ πυρωθῆναι δέμας. Etymolog. M. col. 743. in. οὐμβαρίνεται καὶ ὀξύνεται τοῖς ἀροεντοῖς. ad quem locum Sylburgius p. 44. b.: „sensus est, οὐμβαρίνεται καὶ

οὐμβάνεται, praepositione in utroque commate subaudita.“ Verborum cum ἐπι compositorum hoc reperi exemplum. Homerus Odyss. XXII. 56. υσσρ τοι ἐπτέποται καὶ ἐδήδοται ἐν μηγαροσιν. h. c. ἐπτέποται καὶ ἐξεδίδοται.]

Ἐντρέπεσθαι. 31.

Ἐντυειν, ἐντύνειν. 18.

Ἐγκινοσ. 147. 155.

Ἐσω et εἰσω confusa. 7.

Ἐπαγεῖν. De forma futuri h. v. 10. 64. [Utramque formam frequentatam fuisse, docent verbalia αἰνεῖται et αἰρεῖται: quorum posterius Lexicographi parum curarunt. Pindarus Nein. VIII. 66. αἰνεῖται αἰρεῖται.]

Ἐπαμήσουσθαι Ηγ. 54.

Ἐπει cum coniunctivo. 99.

Ἐπει οὐ non semper coalescunt persynizesin. 241.

Ἐπει τοι καὶ. 83. [Plato T. XI. p. 19. Bip. ἐπει τοι γε καὶ δοῦτος αὐτὸ δεος εἶπε. Bekkerus dedit ἐπει τοι καὶ — II, 5. p. 424.]

Ἐπει. ἐφ' ϕ γε, ἐφ' ϕτε. 264.

Ἐπει et περὶ confusa. 179.

Ἐπιγρamma Megaris reputum. 54.

Ἐπιδειν. 164.

Ἐπιπάγγυ vox non Graeca. 224.

Ἐπιπεθετη. 156.

Ἐπιφροειν. 171.

Ἐρατός passim corruptum. 90.

Ἐργάζεσθαι. ἐργάζουσι, ἐργάσαιο. 214.

Ἐρκος ὁδύντων. 110.

A a

Equesas, *Equesas*. 215.
Ἑτὲ et *Ἑτὲ* confusa. 31. [v.
 not. ad Dionys. Halic.
 de comp. verb. p. 308.]
Ἐπερος. *τοῦτορον* etc. 155.
Ἕτος an digamma habuerit.
 219.
 εἰν τῷ ἐκ confusa. v. ἐκ.
εὐνής. 239.
εὐθανασία. 278. sq. *εὐθανα-*
σία et *εὐθανασία* confusa.
 278.
εὐθὺν, *εὐθύν*. 154.
Euripides. 5. 7. 88. 156.
 168.
Ἑτὲ et *Ἑτὲ* confusa. v.
 Ἑτὲ.
Eutecnius. 226.
εὐτράπελος. 25.
ἴφισσανθα γαῖαν. 34.
ἴφινεισθαν. 255.
ἔχων pro *ῶν*. 136.

Z.

Ζεφυρίη prima producta.
 71.

H.

η correptum. 132.
ῆθων. 60. 243.
ῆθεα. 222. [Illic cur *τε*
 omitti oporteat, causa
 non alia videtur haben-
 da esse quam digamma.
 V. Heynus ad Hom.
 Il. T. VII. p. 754. qui
 „In Hesiodo“ inquit
 „aliquot locis est emen-
 dandum“. Quod si ve-
 rum est, v. 121. corri-
 gas: *ἀνθρώποις πατέα*.
 Vid. Hom. Odyss. XIV.
 411. Et conf. not. ad
 p. 236. et 243.]

Herodotus. 33.
Hesiodus. 134. 241. v. su-
 pra s. v. *Ellipsis*. item s.
 v. *ῆθεα*. item infra s. v.
μεμημένος.
Hesychius. 12. 25. 131. 179.

Θ.

Σαλία. 159.
Theognis. v. infra s. v. pe-
 λεδωνει.
Theognidis patria. 54.
Θηροφόρη. 4.
Ὥηγουειν. *τεθνάραι*. 15. [*τε-*
θνάραι, *medīa* p̄tūmīa,
 legitur in Aeschyl. *Agam.*
 547. Schütz.]
Ὥητρός, *mortuus*. 164.
Thucydides. 17.

I.

i dativi elisum. 110.
Iamblichus. 165.
ἶκελος. 225.
 Infinitivorum futuri tem-
 poris usus Graecae lin-
 guae proprius. 16. sq.
Xenophon Anab. II. 4.
 19. *ἄς οὐκ ἀκόλουθα τίη*
τοῦ ἐπιθέσθαι καὶ λίσσει
τὴν γέφυραν. Schneide-
 rūs: „Ita margo Steph.
 cum libro Brodati habet
 pro vulgato *τὸ τε ἐπι-*
θέσθαι καὶ τὸ λίσσει.“
 Vulgatum hoc me qui-
 dem non offendit.
 Schol. ad Pind. Nem. VII.
 141. *δύνασας* — *ἀπόλλ-*
έσιν.]
ἴρηξ. 221.
ἴρημι cum digamma. 215.
 248.

τοος, *τοος*. 50. *τοος* et *οος* confusa. 226.
τοοις, *pariter*. 20.

K.

Caesurae vis ad producen-
dum. 27.
καθηκυσισθαι. 233.
καὶ γάρ postpositum. 49.
καὶ εἰ et *οἱ* confusa. 39.
κανός. δεὶ τι κανόν etc. 279.
κανέοχαρος. 326.
Callimachus. v. supra s. v.
Aoristus.
καλός. De quantitate h. v. 511.
κατατίθενται, *κατατίθενται*.
32.
κατοπάζειν. 276.
κεκορεσσάμενας. 215.
κεῦθμι. 21. sq.
κεῦθος. 21.
κεφαλῆψη, *κεφαλῆψη*. 257.
Κήρυκος. 60.
κήρυξ, *κήρυξ*. 215. sq.
κηρύω. De quantitate h.
v. 157.
κητήρη. 273. sq.
Coronae convivales. 66.
κώρης πέρη. 168.
Corporis humani dissectio.
160.
κέρη. 180. [Callimach. II.
in Dian. v. 72.]
κύλλος, *ἡ*. 179.
κρέοσσων, *κρέοσσων*. 46.
κτᾶσθαι passiva significa-
tione. 145. sq.
κυδός. 223.
κυδός. 223.
κύριος subaudiendum. 38.
[Num in Alexidis fragm. I.
v. 5. scribendum τὰς
ἀρχαῖς πίνομεν?]
Οὐρανός. *ὑπέρα* s. v. *με-
δύειν*.

καλύειν i. q. *καλύγειν*.
171.

L.

λανθάνειν. *λαλησμένος*, *λε-
λασμένος*. 187. [Epicam
formam Panyasidi dudum
reddiderant H. Stephanus
et Wintertonus, quos
seculus est Gaisfordus.]
λείπειν. De aoristo I. h.
v. 148.
Λβήν *ἀεὶ τι κανόν* etc.
279.
Liquidae pronuntiando ge-
minantur. 134.
λετοφόρος. 120.
Longinus. 88.
λύκος ορατος. 89.
λυμαίνεσθαι. De construc-
tione h. v. 518.
λυφῆν. 155.

M.

Magnetismus animalis. 108.
μακάρες. 109.
μεγαλύτης. 14.
Megara. 54.
μεθύναι, *μεθίσθαι*. 94.
μελεδῶναι, *μελεδῶνες*. 215.
[Etiam in Theognid. v. 863.
malum μελεδώνας. item in
fragmento Cypriorum,
quod Bekkerus ad illum
versum citavit.]
μελετᾶν τινος. 226. [V.
Schol. ad Pindari Ol. VI.
61. et XIV. 26. Nem.
VI. 91. et VIII. 52. Isthm.
V. 56.]
μεμημένος. Usus huius
participii, eiusque abso-
lute positi, solebris est

in formulis imperandi.
 V. Hesiod. 592. [ubi prae-
 stat quod al. habent, ὥρα
 ἔργα.] 584. 656. 675. Plene
 idem 273. sq. ἀλλὰ οὐ γ'
 ὑμετέροις μεμνημένος αἰὲν
 εφετμῆς ἔργας. Abun-
 danter Aeschylus Choëph.
 676. sq. Schütz. alt. πρὸς
 τοὺς τεκόντας πανδίκως
 μεμνημένος τεθρεώτ. Ορέ-
 στην εἴτε μῆδαμος λάθη.
 Hunc quoque usum iam
 in Homericā poēsi repe-
 rias. v. II. V. 263. XIX.
 153.
 μεταδιδόναι. 62.
 μετέχειν. 62.
 μέτρον. κατὰ μέτρον. 164.
 μῆνις vetans cum imperativo
 aoristi. 155. [Aeschylus
 Prom. 532. Br. μῆδε δοθ
 μελησάτω.] enim coniunctivo
 praesentis. 156. 158.
 cum futuro. 318. [Ae-
 schylus S. c. Th. 252.
 Br. μῆδεν τῶνδ' ἐρεῖς.]
 μητρομήτωρ. 129.
 μητροπατωρ. 129.
 μήδος εἰδήσιος confusa. 316.
 Mimnermus. 90.
 μοῖραν absolute usurpatum;
 134.
 μόνος i. q. etc. 212. μόνος
 [τῶν], οὐσα etc. 203.

N.

ν paragogicum. 5. 9. 19.
 21. 63. 107.
 ναῦς. νέα monosyllabum;
 248.
 νεύφρων. 187.
 Neutra adiectivorum. 19.
 59; 48, 59.
 νηφων, νηφορος. 47.
 Nominalius cum infinitivo

loco imperativi posito. 58.
 169. [Aeschyl. Prom. 711.
 sq. οἵ μη πελάσειν, ἀλλὰ
 ἀλιστόνος πόδας χειμπον-
 ος φαγίασιν ἐπερράν χθό-
 να. Vid. Hesiod. Op. 742.
 746. Naumach. 32. et
 sic saepissime. Alibi accusat-
 sativus ponitur, v. c.
 Hesiod. Op. 751.] No-
 minativus cum infinitivo
 loco optativi posito. 156.
 [Usus illius infinitivorum
 quam dedi explicationem
 in notis ad L. Bos. Ellips.,
 p. 620., eam explodit Her-
 mannus in commentatio-
 ne de ellipsi et pleona-
 smo in Gr. l. p. 131. sq.
 Sed in illa disputatione
 viro egregio, ut sumus
 homines, humani quid
 accidisse, facile suspica-
 beris, si contuleris quae,
 etim meis illis amicissi-
 me conspirantia, adno-
 tavit ad Viger. p. 753.
 sq.; ed. I. p. 745; ed. II.
 Add. I. I. H. Nastii li-
 bell. Uebet Homers Spra-
 che p. 25. Constat mea
 quae notavi supra s. v.
 εἶναι.]

νόμος cantilenq, fabula. 25.
 νομία. 180. [Callimach. H.
 in Del. 215.]

νώνυμος, νάνυμος. 219.

ξενιδόχος, ξενοδόχος, ξενο-
 δέχος. 318. sq.
 Xenophon. 17. 88. 155. V.
 etiam supra s. v. Infiniti-
 vorum etc.

O.

φ, γ, τό. Usus articuli in-
solens. 48.
ῦδε, ο δε. 223. 224. 225.
257. 245. 247.
γδ̄ονεκα. v. supra s.
ένεκα.
οἰχυρός. 151.
φίκος etc. cum digamma.
241.
οῖος et ιοος confusa. 226,
οἴχυρος et υκρός confusa. 516.
Homerus. 99. 241.
όμος. 8. una cum. 22.

Oxytonorum apostrophum
et passim recta tonosis.
272.
δπάσειν. 226.
Oppianus. 195.
Optativ usus in interrogati-
tionibus sine ἀν. 195. omni
ἀν. ibid.
δργη̄ et δρμη̄ confusa. 19.
225.
δρμη̄ et δργη̄ confusa. 19.
225.
δργις. Dē quantitate h. v.
162.
δρφη̄, δρφνη̄. 70. [Schol.
ad Pindari Ol. I. 115.
Οόρτη̄, η ννξ, βφωτή̄νψα
δρφνη̄ δε ννξ, αντὶ τοῦ
σκότειη̄, επιθετικῶς, δργ-
νται.]

δε, ubi exspectes εἰ τις. 186.
[Cum Platonis loco com-
para hunc Xenophontis
Οέον. IV. 19. Εγώ δέ
καὶ τοῦτο ηγούμαται μήγα
τεκμήριον ὡροντος αρετῆς
είναι, φάντα τὸν εἰκόντες ἐπων-
ται, καὶ ἐν τοῖς δεῖνοις
παραμένειν ἐθέλωσιν.]
δρρος. γρᾱ etc. relatum ad
τᾱ, etc. 192. sq. [Hesiodus
Fragm. p. 445. Loesn.

ὅσσοι εἰσαν μύρην —
τὸν εἰς ἄνδρας πολησ. In
notissimo Sardanapali
epigrammate alii habent
ταῦτη ἔγνι, οὐσσα ἔφαγον —
alii τὸν εἰς ἔγνι, οὐσσα
ἔφαγον —.]
οὗτε c. coniunct. 99.
οὐδεμία, οὐδεμίη. 8.
οὐγεκα. v. supra s. ένεκα.
οὐτος. καὶ ταῦτα, καὶ ταῦτα
μέντοι. 272. sq.
οὐχὶ saepe obliteratum. 307.
οὐρις priori productā. 71.
οὐφα τε. 66.

II.

παρ' καιρον et παρὰ καιρόν.
316.
παρατρίβειν. 53.
παριδεῖν et περιιδεῖν con-
fusa. 328.
pariter. 22.
παρούνιμος, πάρμονος. 18.
Participia ubi naturam in-
duerunt nominum, in-
clinationis modum mu-
tant. 47.
πάσσωσθαι. 13.
πάσχειν. ην τι πάθω etc. 88.
παρομήτωρ. 129.
παροπάτωρ. 129.
πεντεψ. 327.
πενοσ. 327.
περιδρομος. 46.
περιιδεῖν et παριδεῖν confusa.
328.
περιφέτειν. 132.
Pindarus. v. supra s. v.
ἐκτρέπεις;
πιοτός. 24.
Plata. 148. 169. 186.
πλιον. τι πλιον et τὸ πλιον
confusa. 125.
Pleonasmij. 27. sq. 172.
πλοκαμῆς. 171.

ποικιλομήτης, ποικιλόμητος. 214.
ποικίλος. 45.
πολλαχθέντος. 240.
πολυχρόνος. 191.
πον. πολλάκι πον, *det πον.* 177.
Praepositionum usus in eodem loco variatus ad idem significandum. 203.
προσιητωρ. 129.
προτατωρ. 129.
Pronominum formae plenae et encliticae. 5. *Pronominis relativi syntaxis idiomatica.* 64. sq.
πρός τύπον εἶναι. 91.
πρώτος καὶ τελευταῖος καὶ μέσος etc. 5.
πυκάτεν. πυκάσας, πυκάσσες. 237.
πῦλος passim latet corruptum. 163.

P.

φαδωός. 4.
φίπτειν, φίπτειν. 15.

S.

Σαλαμιναρέτης, Σαλαμινόφρες. 113.
συγῆδος, συγηρός. 324.
Σικελικός et Σικελός confusa. 55.
Σίμονιδες. v. *infra s. v. τι.*
σινιρα. 7.
Στονός. De quantitate h. v. 40.
στάπτειν διαίλλη etc. 165. sq.
στιχός priori producta. 71. 187.
Socrates an aliquid scripserit? 277.

Socratus scriptor Bryxiae. 273.

Socratus scriptor de legē. 273.

Sophocles. 9. 170. [Posteriorē Sophoclis locum quod negavi mutandum esse, nolim ita intelligi, ac si etiam forma scripturæ antiquæ mihi prohetur. Scilicet scribendum σοφοκλεῖα, quemadmodum scribimus τοῦτον.]

Sotades, 277. sq.

Sotadicum metrum. 277. or. Ante has litteras an brevis corripi possit. 151. οποδιός. 131.

Strabo. 90.

Suidas. v. *infra s. v. ὑπέρθεος.*

T.

ταμίον, ταμιεῖον. 524.
τάπης. De quantitate h. v. 76.

τάρα. 15.

τέ non praeponitur vocabulo ad quod referuntur. 73. [Ne quis mihi opponat locutiones bāmembres ellipticas, membris per τέ alteramque copulam iunctis, ubi vox quam sequitur τέ in prīori membro, in posteriori ad alteram copulam subaudienda est. Quartum locutionum ratiō cum vires graece perdoctos passim fuderit, aliquot exempla rei ceteroqui per vulgatissimae exprēmē. *Plato T. XI. p. 8. Bip.*

σορίας τῆς τε σαντοῦ καὶ τῶν νῦν ἀνθρώπων. Plena locutio est: *σορίας τῆς τε σαντοῦ καὶ τῆς τῶν νῦν ἀνθρώπων.* Ut multum fallenetur, si quis copulam τέ ad σαντοῦ referens *praepositam voci suae* diceret. Itaque non opus erat, ut in Philemonis fragm. XI. v. 7. Brunckius alterum articulum insereret (not. p. 270.). Panyasis fragm. I. v. 4. ὁς τ' ἐν δαιτὶ καὶ ἐν πολέμῳ —. Quis hic tam parum sit λογικός, ut dicat τέ pertinere ad ἐν δαιτὶ habeatque hoc pro exemplo copulae *praepositae?* Immo plena oratio est: ὁς τ' ἐν δαιτὶ καὶ ὃς ἐν πολέμῳ —. Eodem modo Aeschylus Prom. 489. sq. οὔτινές τε δεξιῷ φύσιν, εὐάνυμοι τε pro καὶ οὔτινες εὐάνυμοι. Pindarus Nem. I. 46. εὖ τε, παθεῖν καὶ ἀκοῦσαι, plene: εὖ τε παθεῖν καὶ εὖ ἀκοῦσαι. Plato T. XI. p. 55. ὅτι τε εἰδοῦ —, καὶ επιτετήδευκας —. plene: — καὶ ὅτι επιτετήδευκας. Aeschylus S. c. Th. 1075. sq. Br. ὥσπερ τε πόλεις καὶ τὸ δίκαιον —. plene: — καὶ ὥσπερ τ. δ. Nullarum autem partium orationis frequentiores sunt hujusmodi ellipses, quam *praepositionum.* Plato T. V. p. 286. ἐν τε πόλεις καὶ ναοῖ. p. 293. ἐκ τοῦ — τοῦ Πειραιῶς καὶ τοῦ ἄστρος. plene: καὶ εὖ ναοῖ. et: καὶ ἐκ τοῦ ὄγρεος. Add. not. p. 256.

ubi quod scripsi de Brunckio, fortasse scripsi paullo calidius. In Simonidis quidem loco vir celeberrimus verissime monuit copulam τέ referendam esse ad vocem sequentem ideoque mutandum ordinem verborum: nam duo illa epitheta sunt unius eiusdemque ὄντος. Sed ubi de rebus agitur diversis, talis copulae positura talesque *praepositionum ellipses* toties occurunt, ut qui exemplorum huius idiomatis numerum iniire velit, non minus ineptus sit, quam qui instituat numerare arenas.]

τελευτὴν. v. τέλη. τέλου, postremo. 164. [Nam Hoogeveenus ad Viger. p. 145. cum vulgari τέλος comparavit. Addo, item rarum, τελευτὴν. Pindarus Nem. XI. 21. καὶ τελευτὰν ἀπάντω γάν επιεσσόμενος.]

τιθέναι, τιθεσθαι. 92. τίτιν, τίννοθαι, τίννυοθαται. 29. 248.

τριπτοθαι ἐπὶ τι, πρός τι. 50.

τρίβειν. 53.

τροφὴ et *τριφὴ* confusa. 157.

τριφὴ. De quantitate h. v. 162.

Tyrtaeus. 65.

T.

ὑγίεια, ὑγίεια. 324. 325. 326. *ὑπάγειν.* 62. *ὑπερθεν* c. genit. 257.

ὑπέρθεος. II. Stephanus Ind.
in Thes. P. II. c. 140. C.:
„*Ὑπέρθεον*, Quod est
supra numen divinum,
vel numinis voluntatem.“
nullo huins adiectivi au-
ctore citato. Robertus
Constantinus cum aliis
Lexicographis, item sine
auctore: „*Ὑπέρθεον*, ὑπὲρ
τὸ θεῖον, ἡ τὴν τοῦ θεοῦ
γνῶμην, praeter numinis
voluntatem.“ Omnes se-
cuti sunt Hesychium aut
Suidam. Sed in Hesy-
chio recte monuit V. D.
pro *ὑπέρθεον* legendum
esse *ὑπὲρ θεόν*: eodem
modo in Suida cor-
rigendum est. Praeterea
in Demonactis versu, qui
est Brunckio in Mono-
stichis v. 202., cum pro
ὑπέρθεα e Stobaeo edi-
tum sit *ὑπὲρ θεούς*, facile
intelligitur, fidem huius
adiectivi admodum du-
biam esse. Schneiderus
versum edidit turpiter hi-
antem: Θηγτὸς πεφυκὼς
μῆ φρόνει *ὑπέρθεα*.
Ἐπερτερία. 33.

Φ.

φαίνειν. *φαντῆ*, *φανῆ*. 232.
243.
Philemon. v. supra s. v. *τέ*.
φοῖνιξ. 4. *φοῖνιξ* an *φοῖνιξ*.
216. sq.

X.

χαιρήσις. 152.
χαιρόεσ an *graecum* sit. 152.
χαλερθεῖς etc. 13.
χάρεν έπεικα posita εἰ πα-
ραλλήλου. 169. sq.
Chasmodiae osores. 108.
χέρων. 66.
χενστήν; *χρυσῆν*. 215.
χωρίζειν. 9.
χωρίς. 9.

Ψ.

ψεδήσ. 11. sq.
ψυδρός. 11. sq.

Ω.

ω correptum. 132. 156.
ω et *ον* per *synizesin* co-
alescunt. 50.
ών. 151. 153.

Pag. 20. not. ad v. 218. lin. 2. *πόν*. leg. *πνόν*.